

mere professionelt an... Ellers ville denne virksomhed eksistere i dag. Med venlig hilsen osv. Citat slut.

Altså, så sent som i morges har jeg fået sådan en henvendelse, og jeg har hørt utrolig mange eksempler som dette. Mange vil gerne lade sig registrere, men på en eller anden måde får de det ikke lige gjort, fordi der er nogle praktiske forhindringer. Jeg tror ikke, at vi behøver at gå så forfærdelig langt – jeg kan tage udgangspunkt i mig selv: Da vi indførte hjernedøds-kriteriet for en del år tilbage, kunne man hurtigt få sådan et lille klistermærke, man kunne sætte bag på sit kørekort og lignende, og det gjorde jeg også med det samme og har gået rundt med det i de følgende år. Men jeg må da blankt tilstå, at da Donorregisteret blev etableret, gik der lidt tid, inden jeg fik sendt slippen ind. Det er ikke nogen undskyldning, men det er virkeligheden. Mange mennesker vil gerne, men får det ikke lige gjort, kommer fra det osv.

Her tænker jeg: Hvordan gør vi noget for at løsne op for den her passivitet? Og ideen og ærindet med mit forslag er at prøve at gøre noget ved passiviteten ved på den ene side at give et lille skub og på den anden side give en praktisk håndsrækning til at få det gjort i nogle trykrammer. Derfor lægger jeg op til, at alle over 18 år – og det gælder altså også de 30-, 40-, 50-, 60- og 65-70-årige – på en ganske ubureaukratisk måde lige skal spørges. Og jeg lægger betydelig vægt på, at alle svarmuligheder er lige gyldige, lige værdige og lige legitime. Jeg vil ikke acceptere, at vi kommer med et kollektivt pres i en bestemt retning. Det skal altså være lige o.k., om man svarer ja, begrænset ja, nej eller ved ikke. Det er i orden at sige, at man ikke har kunnet gøre regnebrættet helt op.

Det er også afgørende for mig at fremhæve, at forslaget indebærer, at man selvfølgelig til enhver tid kan gøre sin beslutning om. Pointen er at få givet skubbet i retning af, at flere af os får fortalt vores omgivelser og får registreret i Donorregisteret, hvor vi står i spørgsmålet, for derigennem bl.a. at hjælpe vores nærmeste pårørende. For sagen er jo, at hvis vi i levende live svigter at fortælle, hvor vi står, så skal de pårørende svare på vores vegne, for de bliver spurgt. De skal altså oven i deres personlige sorg håndtere det her meget svære spørgsmål, for det er svært, som også flere ordførere var inde på, bl.a. den konservative ordfører, fru Vivi Kier, som jo meget præcist har beskrevet, hvilke voldsomme følelser der er involveret i det her spørgsmål, når

man skal tage stilling til, hvad der skal ske i sådan en situation.

Så det er, hvad mit forslag går ud på. Jeg har forsøgt at forme det på en så ubureaukratisk måde som muligt, og jeg er meget åben over for ideer til forbedringer af forslaget, for det er fuldstændig korrekt, som den radikale ordfører har sagt det, at dette forslag ikke er det mest geniale. Nej, det gør jeg mig heller ikke nogen forestilling om.

Det, jeg håber på, er at få sat en proces i gang, så vi kan få sat noget handling bag alle de fine holdninger. Jeg håber på, at vi kan få bevæget os et skridt i den rigtige retning, for det, der forekommer som den meningsløse død, skulle vi jo så gerne prøve at kunne bevæge lidt i retning af så dog at give en slags mening for nogle andre, der svæver imellem liv eller død, ved dog at få fortalt, hvor vi står. Der er jo mange mennesker, der står og venter på et organ, og det er altså en livsbetingelse for dem, at de får et sådant organ i tide.

Kl. 13:04

Flere har været inde på, at mangel på organer fører til organturisme, organhandel, hvor man udnytter mennesker, der er i ekstrem nød andre steder på kloden. Det skal vi også have med i vores overvejelser på det etiske niveau.

Jeg vil gerne sige tak for den debat, jeg har fået på baggrund af mit forslag allerede i dag og i det offentlige rum. Jeg vil også gerne kvittere for de mange tilsagn om at fortsætte debatten og den konstruktive politiske proces i udvalgsarbejdet fremefter. Det er jeg meget glad for.

Sundhedsministeren kommer med en række betænkkeligheder. Nogle af dem beror altså på direkte misforståelser i forhold til indholdet af mit forslag. Det håber jeg at jeg har bidraget til at få afklaret her i dag, og jeg håber også, at bemærkningerne både fra den konservative sundhedsminister og den konservative ordfører om at arbejde seriøst med det her spørgsmål på et oplyst og indsigtfuldt grundlag vil vise sig i den konservative indsats. For sagen er jo, at det her forslag bragte jeg frem som privatperson, men i en situation, hvor jeg var politisk ordfører for Det Konservative Folkeparti, allerede for mere end et år siden. Det vil sige, at debatten altså har været rullet i gang i regi af Det Konservative Folkeparti med afsæt i lille mig, og nu sparker jeg så altså til det ved at komme med et konkret forslag, for allerede dengang var det jo ved at blive fuldstændig indlemmet i positive vibrationer, men der var så ikke rigtig nogen hand-